

You and your fancy pants del - 31

Del 31 – mitt i öknen

West hade behövt att gå ut tillslut men jag hade ändå fått se en annan sida utav honom. han hade känslor och så var det bara, även om jag märkte hur han hade ansträngt sig för att hålla dem inne så hade ändå lite, lite sipprat ut. Han hade tillslut erkänt att han innerst inne redan visste allt de jag nämnt. Att han inte gett henne tillräckligt med tid och känslor, men han hade svårt med den biten. Hans känslor var bakom lås och bok någon stans långt inom honom. Jag undrade vad som hade gjort honom så hård, med tanke på vilken mjukis Kai var. Det var nog inget som gick i släkten precis.

Jag hade lite svårt att koncentrera mig på rodeo träningen den dagen. Det var typiskt mig att tänka för mycket. Hur West hade begravt ansiktet i händerna i några sekunder innan han reste sig. Det var en annorlunda syn. Hans ansikte hade sätt oberört ut men jag visste att det inte var så. Varför kunde jag inte bara släppa det? Men nu när jag tänkte på det var det som att när jag såg på West så såg jag inte en arg och stöddig typ, mer en ledsen människa. Inte för att han egentligen såg ledsen ut. Hans hålning var rak och han hade den där manligt tunga gångstilen. Men ändå så inbillade jag mig att han försökte dölja sin frustration, sitt känsliga inre. Nej det var nog bara jag. Men att han inte riktigt hade släppt Amber var nog klart, eller var det bara sveken han inte hade släppt.

Det var långt kvar till nästa tävling, eller så kändes det i alla fall då jag klev ur sängen och masade mig ut på gården. Det var dags att jobba som alla andra dagar och West kom gående emot mig. idag såg han ut att vara på bättre humör.

”God morgon!” sa han.

”Hej.” svarade jag sömnigt.

”Ska du med och fånga in Lucifer?” frågade han. Jag vaknade till när han frågade och jag nickade.

Lucifer var inte lika läskig längre, det var nog därför West vågade ta hjälp utav mig idag.

Det var dags att fixa till den hästen rejält, Han såg nu mer ut som ett lermonster.

Klockan hade hunnit bli elva då vi var klara.

”Det går att sitta upp på honom nu så jag hade tänkt försöka rida idag.” sa West. Jag kollade på Lucifer, han var garanterat lugnare.

”Vad säger du, ska vi sticka ut ett tag? Vi kan ju ta med något att äta.” sa han. Jag nästan tappade hakan. Kom det förslaget verkligen ifrån honom, fast visst hade jag satt denna sidan förut. Som när han bjöd med mig på rodeon och så vidare.

”Ja, det kan vi göra!” sa jag och höll tillbaka min glädje så hårt jag kunde. Han log och vi gick in i huset. Packade ihop och sadlade Zoro. På Lucifer la West bara över ett schabrak och hoppade upp. Jag fick ta väskan.

”Vi kan rida bort till bergsslutet där borta.” sa West och visade med handen. Längste ner där Wests staket slutade började ett berg som slingrade sig bort till horisonten.

”Du kan hoppa över va? Det är inte svårare än rodeo!” sa West och satt hälarerna i Lucifers sidor. Vi var fortfarande på Wests ranch och jag hann inte fatta vad hen menade för en han skenat iväg. Då satt jag fart på Zoro efter honom. Vi skenade ner emot staketet som jag ifrån halmloftet såg som ett sträck långt bort. Men

nu kom vi närmare och närmare och det där lilla sträcket blev större och större. Hovarna dundrade emot den torra marken och framför mig såg jag hur Lucifer plötsligt sköt ifrån marken och flög över staketet. Jag hade aldrig hoppat förut men West hade ju sagt att det inte var svårare än rodeo. Så jag tog ett stadigt grepp och blundade nästan då hästen flög över. Bergsslutet låg en bit framför oss och nu blev staketet bara mindre och mindre igen. West red framför mig och då och då sparkade Lucifer till med bakbenen som för att få av honom. men vi höll en hög hastig het Lucifer skulle inte kunna göra något så drastiskt i den farten för att få av West, om han inte plötsligt stannade och bockade, men Lucifer verkade gilla farten. Tillslut saktade vi in och red runt bergets kant. Man kände sig så fri och i den snabba hastigheten kändes luften sval. Vi saktade ner och West hoppade av, han band Lucifer hårt vid ett tjockt träd som växte vid bergets fot. Klipporna såg ut som stora trappsteg och lite här och där växte det konstigt nog träd. Träd var minst sagt sällsynta här omkring. Zoro kunde jag bara släppa, han höll sig ändå i närheten. West klättrade upp på en klippa och satt sig. Jag kollade upp på honom då jag var på väg till honom. han satt med särade, böjda ben med armbågarna vilande på knäna. Han var väldigt vacker. Jag mindes gången då han nästan ridit över mig i staden men i stället fångat upp mig för att se till att jag var okej. Han hade talat som en gentleman. Var det för att jag var tjej då? Fast han hade ju ina dagar. Som nu. Jag mindes hur han hade kollat på mig då jag satt upp på honom, var det för att jag då var ännu mer lik Amber?

Klipphyllan han satt sig på var rätt hög. Jag kastade upp väskan och satt händerna på klippkanten.

”Em, kunde du inte valt en lägre sten...” sa jag då jag märkte att jag inte kunde häva mig upp. Då skrattade han lätt.

”Eh, kom här!” sa han och tog tag i min hand och drog upp mig med en arm. Jag snubblade till då jag kommit upp och kollade lite chockat på honom. Jag skulle verkligen behöva börja träna. En utav hans armar hade lika mycket kraft som båda mina ben, det var inte rättvist. Vi plockade fram maten och kollade ut över det öken liknande området. Det var vackert på något konstigt sätt. Jag undrade vad West tyckte om det här. Han tyckte det kändes konstig att sitta i soffan i hans hus och snacka men inte att sitt på en klippa i värmen ensam med inte en människa på mils avstånd. Men han verkade känna sig friare idag, tillskillnad emot den låsta personlighet han haft dagen innan. Vi pratade om lite allt möjligt och det kändes skönt att sitta där, men tillslut var jag tvungen att fråga.

”West, är du fortfarande förälskad i Amber?” sa jag. Han vände sakta blicken och såg på mig. han såg varken arg eller irriterad ut han bara såg på mig.

”Nej, jag vet inte om jag någonsin var det.” sa han. Jag rynkade pannan.

”Vad menar du?” frågade jag förvirrat. Han suckade och kollade ut över platsen.

”Det var så konstigt på något sätt, vi drogs till varandra men vi kände inte riktigt varandra och.... Kan man älska någon man inte känner?” frågade han. Jag satt tyst, det var en tankeställare.

”Jag tror hon var med mig för min utsida och kanske för mitt rykte.” sa han. ”Hon var egentligen ingen trevlig tjej heller. Ganska stort ego och mycket begär.” sa han. Var det så hon var. Tänkte jag. Hon hade ju verkat så söt när hon krockat i mig.

”Men i såna fall.. varför?” hann jag fråga innan han svarade.

”Jag är en dåre som är svag för skönhet.” sa han och suckade. ”Hon var väldigt vacker, men mer än så var det nog inte.” sa han. Jag kollade bort för att inte rodna. Om han nu tyckte att hon var så vacker, borde han inte då tycka att jag också var det. Fast då var ju det där med att jag var en kille där också. Jag kollade tillbaka på honom.

”Men varför tynger hon dig då så mycket?” frågade jag. Han snörpte på munnen.

”Mycket är Morgans fel, han var en bra vän till mig. sedan är det väl själva... ja jag menar..” plötsligt var det som att det blev svårt för honom igen. Det var kanske för stort för att jag skulle förstå och för djupt för honom att förklara. Han ryckte på axlarna.

”Det är mycket och Amber är en tråd i allt, alla människor behöver kärlek men det har aldrig funkat i mitt liv, inte bara för mig men för mina föräldrar och... nej det är en massa saker, du ska inte behöva lyssna på det.” sa han. Jag såg bara på hans profil med en sorgsen blick. Han hade ju mycket på insidan, varför lät han det inte bara få komma ut.

”Jag kan lyssna.” sa jag tyst. Då såg han på mig och log snett.

”Det är lugnt.” sa han och rufsade om mig i håret. ”Vi måste ändå rida tillbaka nu!” sa han. Jag såg på honom då han reste sig. Jag visste inte om jag skulle vara glad eller ledsen. Han verkade ju inte må dåligt så jag borde ju vara glad men ändå kändes det sorgligt. Han tog väskan och hoppade ner.

”Kommer du ner själv?” frågade han.

”He, ner kommer man väl alltid.” sa jag.

Vi red tillbaka och det märktes att West hade gjort framsteg med Lucifer. Jag såg på hans rygg då vi red hem. Det var så mycket känslor i mig just nu och jag visste inte vart jag skulle göra av med dem. I slutändan var det som att allt jag ville var att få krama honom. jag hade så mycket konstiga känslor för honom och jag ville bara få uttrycka det, men det skulle vara det sista jag gjorde.

Vi kom in på ranchen och ställde in hästarna.

Plötsligt hörde jag en bekant röst.

”Tja! Hur går allt?” frågade mannen som närmade sig oss på gården. Mina ögon vidgades säkert med en hel centimeter då jag såg honom. Någon hade kommit till ranchen då vi varit borta och nu kom han emot oss. Det röd, orange håret och det små fräkniga ansiktet. KEVIN! Jag praktiskt taget släppte allt jag höll i och kutade upp till loftet. Nej, nej, nej! Vad gjorde han här? Varför kom han bara utan förvarning?! Fast de gjorde ju alla som kom till den här ranchen... tydligen. Vad skulle jag göra? jag tittade ut igenom den tomma fönsterkarmen över sängen. Jag kunde se till stallområdet där ifrån och Kevin stod nu och snackade med West. Jag kände mig fast. Om Kevin såg mig skulle han utan tvekan förstöra allt. Hur länge skulle han vara här och vad ville han?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A-asuka med Poeter.se id #37154 innehar upphovsrätten